

32 Marie-Louise Versluys-Deprez kan het nog altijd niet begrijpen dat haar zeiler er niet meer is...

De vrouw bezijden Staf

Versluys

Niettegenstaande moeder vanaf 1939 op haar eentje het twee dochters rijk gezin moest runnen, genoot Marie-Louise Deprez een goede opvoeding. In het middelbaar gaf ze ten volle aan de drang naar talenkennis, wat tijdens het turbulent zeilbotenleven van haar Staf van pas kwam: in Zuid-Afrika, Argentinië, Australië, Uruguay, Nieuw-Zeeland en het Amerikaanse Newport kon ze nogal wat Engels tateren. Marie-Louise was 19 toen ze smoor werd op marinier Versluys die al een tijdje het wit uit haar ogen keek. Getrouwd in de *grote kerk* werd haar botenbouwer met de dag verliefder op zee en orkanen, wat tenslotte uitgroeide tot een aureool aan wiens warmte vrouw, zoon en twee kleindochters zich allemaal even graag koesterden...

Zoals al gezegd stond moeder Gabrielle Goemaere op zeker ogenblik in haar eentje in voor de opvoeding van haar kinderen. Dat belette niet dat Marie-Louise (°21.5.30) en jongere zus Marie-Jeanne Deprez naar het middelbaar mochten. Zelfs solfège en pianolessen zouden er voor eerstgenoemde bijhoren.

Marie-Louise... ballet en Staf rock & roll!

Van afkomst een Kortrijkzane heeft Marie-Louise een voorliefde voor het Engels, die ze vrankweg de mooiste taal vindt: „Toen ik in Oostende in de *Priba* (ooit Uniprix) in de Kapellestraat werkte, kon ik goed overweg met Engelse klanten. Het pleziede mij omdat ik graag onder de mensen ben. Van 1948 tot de geboorte van Jacky in 1957 was ik er bedrijvig.”

— Door wie/wat naar muziek en piano gedreven?

— Marie-Louise: „Toen ik op mijn 13de besloot notenleer te volgen, hield dit spontaan ook klavieronderricht in bij de koster-pianoleraar. Drie leerjaar lang speelden we operetten en muziek van Strauss. Zonder professioneel te zijn had ik een niet onaardige zangstem. Door mijn muzikale gedrevenheid en gevoel voor ritme belandde ik op zeker ogenblik in de Kortrijkse balletschool van madame Bolsius.”

— Waarom is moeder naar Oostende gekomen?

— Marie-Louise: „In 1944 was de oorlog gedaan en in 1947 is moeder naar Oostende gekomen om er, kant pier en Klein Strand, tegenaan de Engelse kerk, *De Stad Kortrijk* — combinatie volkscafé / hoteleke-restaurant — uit te baten. Mama was een *courageuse* vrouw die de zaak runde tot in 1951.”

— Hoe belandde je in de *Priba*?

— Marie-Louise: „Omdat het 's winters kalm was in moeders hoteleke stelde ik mij kandidaat voor het grootwarenhuis en werd aangenomen. We waren 17 lentes jong, kweekten vriendinnen aan en *jeunden* ons danig tussen de mensen. Grootwarenhuizen vroeger en nu? Ik denk dat we vroeger iets meer de handen uit de mouwen moesten steken.”

In Valentino moest ik mijn paspoort tonen

— 17 jaar... 't Oostendse uitgaanskwartier in!

— Marie-Claire: „Dat zat er niet in, omdat *De Stad Kortrijk* ook in de winter draaide en er nogal wat jonge mensen over de drempel kwamen. 't Is daar dat ik Staf Versluys leerde kennen. Waar ik het hield bij de klassieke dansen, was Staf een verwoed rock & roller. Het jonge volk speelde op een biljarttafel met gaatjes (dada van jongere zus) en de vogel-

*In een decoratief hoekje waarin nieuwjaarskind Staf Verluys (*1.1.1929) voor hen de opperste god is van zee en oceanen, omhelzen Sofie en Jill hun allerliefste oma Marie-Louise. Zij zal het wel altijd vertellen dat grootvader als Belgische marinier slechts een maand op zee mocht vertoeven, maar als sportieve zeiler nog niet aardig zijn schade inhaalde. Niemand achtte een Vlaming in staat een monsterzeilwedstrijd aan te kunnen. Maar met zijn bloedeigen Tyfoon VI vlamde Staf Verluys die onwaarheid naar het diepste der wateren.*

pik, waar mijn pijlen zich ongemeen raak in roos en boorden priemden!"

Toen Staf en Marie-Louise zich wat dichter bij mekaar flokten, was de jonge Verluys nog geen zeiler. Hij wou al altijd varen met de koopvaardij, maar dat mocht hij niet van thuis. Marie-Louise was 19

toen ze begon te vrijen, maar ging bijna nooit uit. Ja, de tijden waren toen heel anders dan vandaag.

— **Je bent toch wel eens naar de Van's geweest?**

— **Marie-Louise:** „Ja! Ik herinner me nog in die tijd met Staf ook naar dancing Valentino op de Groentemarkt te zijn

geweest. Ik was 19, maar moest mijn paspoort tonen: ik moet er toch wel jong uitgezien hebben! Het Wit Paard was mij ook niet vreemd, net als de danspiste van het 888-Huis... alwaar heel wat mensen zich nog de glinsterende bal zullen herinneren die boven de hoofden hing. In een

wals kon Staf nogal *sjette* geven, maar ging pas bij een rock & roll helemaal uit de bol!"

— **Wanneer besloten jullie te trouwen?**

— **Marie-Louise:** „Dat was in 1950... en dit op aandringen van Staf, omdat ik nooit weg mocht van moeder. Hij vond dat wel vervelend. Volgens hem zou trouwen een beetje meer vrijheid inhouden. Toen hij moeder de hand van haar dochter vroeg, had ze daar geen moeite mee..."

— **Stond Staf hoog aangeschreven bij moeder?**

— **Marie-Louise:** „'t Moet zijn, want op een bepaald ogenblik zei ze me iets dat frappeerde: *met Staf zul je nooit honger lijden...* Mama kende hem enkel als marine-soldaat. Een schone matroos, die lange tijd in de etalage van fotograaf Willy Dasseville op de Groentemarkt stond geportretteerd. Hij was gewoon fotogeniek."

— **Wie was Staf Versluys in 't gewone leven?**

— **Marie-Louise:** „Vriendelijk en altijd tot helpen bereid. Hoe groter zijn bekwaamheid inzake boten, hoe meer mensen met problemen omtrent hun vaartuig hem opzochten. Zelfs tijdens een *sortietje* vielen ze hem lastig. Zullen ze me dan nooit eens gerust laten, zei hij dan... maar binstdien liet hij zich al intens met het gestelde probleem in."

Ruwe diamant die nooit vloekte...

Als de jongens aan boord al eens iets verkeerd durfden doen, weet Marie-Louise, dan kon de Staf wel uitvliegen. Hij was een correcte leermeester die wilde dat eventuele fouten terstond verbeterd werden. „Staf was een ruwe diamant die nooit vloekte en vooral de fijngevoelige persoon die optimaal begaan was met zijn bemanning. *Ik mag er niet aan denken naar huis terug te keren met een man minder*, liet hij zich ooit ontvallen. Naar buitenuit toonde hij zich harder dan hij in werkelijkheid was."

— **Wanneer besloot Staf om boten te bouwen?**

— **Marie-Louise:** „Op een voor veel mensen niet te begrijpen ogenblik, omdat Staf en ik — op Bredenes wellustigste toerismelap! — Camping Florida runden en een aanpalend al even welvarend restaurant. Maar als Staf iets in zijn hoofd had, dan moest dat eruit. Daarbij was *Jachtwerf Gustaaf Versluys* van bij de start een fameus schot in de roos: zijn bekendheid als zeiler werkte niet aardig de bestellingen in de hand!"

— **Wat maakte madam Versluys sportief gek...**

— **Marie-Louise:** „Dat was vooreerst in 1980 met zijn 12de plaats met zijn Tyfoon 6 in de 30 dagen lange solo-race Plymouth - Newport USA, toen ik hem achterna vloog naar de States. Ik wilde *mijn* super zeiler zien! We voeren toen nog eens van Newport naar New-York. Geweldig."

Oostende eerde zijn unieke Tyfoon-zeiler!

Wie stad en land eer bewijst met uitzonderlijke prestaties moet zijn liefde ook buiten het gezin uitdragen. Toen Staf Versluys in 1985-86 — met de Rucanor Tristar — de *Whitbread Race Round the World Race* betwistte, puurde hij uit de achtenhalve maand durende spectaculaire rush een eerste plaats in klasse D en een vijfde plaats voor The Most Outstanding Seamanship over de hele wedstrijd. Vreugde hierom die over ongemeen vele zeewaters een ongelooflijke fierheid in zoveel Oostendse harten bracht!

— **Marie-Louise:** „Pinkster-

zondag 18 mei 1986 zal voor mij wel altijd de mooiste feestdag blijven. Oostende en ruimste hinterland onthaalden zeiler Staf Versluys op koninklijke wijze. Om niet te spreken van de *Ticker Tape Parade* die in onvervalste USA-stijl doorheen de Oostendse Kapellestraat trok. Zoon Jacky en Arianne, hun dochters Jill en Sofie en ikzelf smolten gewoon weg in de roem van onze operbeste opa!"

— **Hoe veel hou je vandaag nog van Bredene?**

— **Marie-Louise:** „Voor mij is Bredene mijn Florida-camping, duinen, strand... en de zoveel handen die me pakken genegenheid toesteken. Ik voel dat de mensen sympathie hebben voor de vrouw van hun Staf. Burgemeester Willy Vanhooren, die al veel voor zijn gemeente heeft gedaan, zou ik aan een verklaring willen herinneren. Er werd gesuggereerd om een museum in te richten voor Staf Versluys en dit in het thans leegstaande Parasolgebouw. Totnogtoe kwam van deze belofte niets in huis..."

— **Je muziek en je talen...**

— **Marie-Louise:** „Het speelt me naderhand dat ik mijn pia-

no van thuis niet had meege-nomen. Ik hoor immers graag muziek en ga wel graag naar voorstellingen van opera en operette. Barbra Streisand, Shirley Bassey en Whitney Houston zijn mijn geprefereerde zangeressen. Wat talen betreft geef ik naast Nederlands en Frans voorrang aan het Engels. Duits kan ik amper, wat wel te wijten zal zijn aan de oorlog: toen waren we anti-Duits en leerden die taal dan ook niet graag. Staf die op school geen Duitse liederen wilde zingen, werd eens bij de directeur geroepen met de woorden: *maak eens, zoals de grote mensen, een vuist in je zak...*"

— **Spijt alles een gelukkige vrouw?**

— **Marie-Louise:** „Staf en ik waakten er samen over in onze oude dag financieel geen zorgen te moeten baren. In zekere zin ben ik dus gelukkig. Al zal ik wel tot het einde mijner dagen uitsnikken: hoe is 't mogelijk, Staf, dat je er niet meer bent. Ik breng hem wekelijks een bezoekje op het kerkhof. Voor een babbeltje onder ons beiden..."

Het is voor niemand prettig een partner te verliezen...

Levensdrang helpt je er bovenop

Het is voor niemand prettig een partner te verliezen. Hoe vroeger het gebeurt, hoe harder het aankomt. Totdaar Marie-Louise Versluys-Deprez, die in de vijf voorbije jaren lijfelijk en emotioneel kon ervaren dat alles niet meer is zoals het vroeger was. Toch zou ze tegen alle mensen — zo vrouw als man die het overkwam — willen zeggen: sluit je niet op en tracht zoveel mogelijk contact op te nemen met de buitenwereld. Je afscheiden in eenzaamheid leidt tot niets...

Men zegt wel eens dat een vrouw die alleen valt, vaak uitgesloten wordt uit vriendschapskringen. Hard om zeggen, maar je blijkt op slag een concurrente te zijn. Een triestig sfeerbeeld dat Marie-Louise blijkbaar bespaard bleef: „Ik heb niet zoveel vrienden waarmee ik omga.“

— **Werd mammie goed opgevangen?**

— **Marie-Louise:** „Het was hard voor iedereen. Het feit dat we allemaal niet ver van mekaar wonen, hielp ons het verschrikkelijke in de mate van het mogelijke te boven te komen. Zoon Jacky zei me: ma, jij en ik zijn de twee

slechtsten... Inderdaad voor mij was het mijn man en voor hem zijn vader... van wie hij nog veel hulp kreeg op de werf. In het Gentse UZ heeft Jacky bij wijze van afscheid nog gezegd: pa, ge zijt bedankt voor al hetgeen je voor mij hebt gedaan.“

— **Hoe reageerden de kleinkinderen...**

— **Marie-Louise:** „Al waren Jill en Sofie toen nog heel jong, toch hebben ze niets dan goede herinneringen aan hun pépé. Staf was iemand die zeer goed kon omgaan met jonge mensen en natuurlijk nog het opperbste met zijn kleinkinderen. Ze zijn ooit

Waren de sportieve veldslagen van Staf Versluys een open boek, dan schreef ook Marie-Louise er veel warme en aandoenlijke zinnen in. In Argentinië was ze erbij, toen Vlaamse vissers — waaronder Oostendenaar René Hendryckx — met vlaggetjes zwaaiden tijdens Staf's allereerste Round the World Race. De schoonheid van de Afrikaanse Kaapstad — met Tafelberg! — snoof ze op en in Nieuw-Zeeland konden bossen en warmwaterbronnen niet 'natuurpuurder' op haar afkomen. De niet te evenaren kusten van Australië? Staf liet zijn vrouwtje die met eigen ogen en eigen body beleven. Bekijk het snapshot: kunnen liefde en geluk nog mooier zijn?

nog aan boord geweest, maar niet in zee dunkt me: heel eenvoudig omdat Staf een concoursbeest was dat zich niet bedrupte voor een pleziertochtje op een stille zee...“

— **Wat wil je eenzame achterblijvers zeggen...**

— **Marie-Louise:** „Aan de vrouwen zou ik zeggen: sluit je niet op en tracht zoveel mogelijk contact op te nemen met de buitenwereld.“

Vervolg een groep: zo ben ik nu lid van de Bredense middenstandsvereniging, waar een goede sfeer heerst. Je kweekt vriendschap aan, gaat al eens op reis, neemt deel aan kooklessen of amusante namiddagen.

Uiteindelijk moet het toch de tijd zijn die je over het verschrikkelijke heen helpt. 't Komt er op aan de scherpe hoeken af te ronden.“

— **Lost deernis zich op in dagen en jaren?**

— **Marie-Louise:** „De kans bestaat dat het rouwproces helemaal verdwijnt. In dergelijke omstandigheden valt het op dat een man veelal afgaat op een nieuwe partner. Een vrouw wil liever verder op eigen benen staan. Als weduwe heb je nog altijd je bezigheden, alsook familie en kleinkinderen die heel dichtbij je hart naasten...“

Donderdag 24 augustus 1995

Dag waarover geen avond meer viel...

Donderdag 24 augustus 1995. Marie-Louise ligt op de canapé en ziet Staf weggaan: „Allé, piet”, zegt hij, „tot vanavond hé!” Maar ze heeft hem nooit meer teruggezien...

Staf Versluys had een wagen gemaakt om boten te vervoeren en trok Antwerpenwaarts, om wielen te vinden voor bewust voertuig. Omstreeks 13 u.45 moet hij, even voorbij Gent, de autostrade Oostende-Brussel verlaten hebben om de snelweg naar Antwerpen op te zoeken.

— Marie-Louise: „Ik heb nooit de juiste versie van het ongeval gekregen. Er was maar één getuige, een Limburger, die ik enkele keren aan de telefoon heb gesproken. Op zeker ogenblik vroeg ik hem om eens langs te komen zodat ik hem kon vragen, of Staf na de klap nog leefde. Hij beloofde altijd te komen, maar heeft zich uiteindelijk nooit laten zien.”

De versie van de Limburger was dat hij Staf Versluys had zien afkomen in de achteruitkijkspiegel en zich afvroeg wat de motorrijder aan het doen was, toen deze zowaar op een borduur reed en halsoverkop sloeg.

— Marie-Louise: „Ik begrijp niet dat Staf zo domweg op die boord zou hebben gereden. De twijfel blijft of de Limburger niet een verkeerde beweging deed — zeg maar afslaan zonder te verwittigen — hiermee Staf tot een ijlings overtrekken verplichtend.”

Waarom Marie-Louise zich niet bij de feiten neerlegt, als zou Staf zomaar stom over de kop zijn gegaan? „Hij was 66, maar fit tot en met; ging nog vissen op zee en hielp zoon Jacky op de familiewerf”, zegt ze.

De dag waarover geen avond meer viel, was Marie-Louise niet thuis om uit de mond van een rijkswachter het droevig nieuws te horen. Haar schoondochter vernam de verschrikkelijke mare, dat opa na een ongeval met de moto in het Gentse AZ was opgenomen. Twee dagen later overleed Staf...

Op de Jachtwerf Gustaaf Versluys leeft het allereerste Gulden Spoor van het Oostendse 11 Julicomité, wel altijd voort. Zoon Jacky runt nu de werkplaats voor botenbouw: „In hoofdzaak bekommer ik mij om de houtbewerking. Het beheert over het algemeen zeilboten, maar bij gelegenheid komen er ook motorboten voor afwerking of reparaties in polyester. Ik zeilde een paar keer mee met pa, maar miste het sportief fervente voor het zeilen. Mijn hobby is voetbal. Pa was een fantastisch man, van wie ik een vonk nervositeit en werkkraft erfde.” Op het snapshot: Jill, die haar lieve opa wonderlijk sportief vond, zoon Jacky, oma Marie-Louise en Sofie die zich de spelletjes herinnert die ze, samen met zus en opa, opzette.